Lezingen: Handelingen 3, 13-15,17-19; 1 Johannes 2, 1-5a; Lucas 24, 35-48

We ervaren alom, beste mensen, dat het uithoudingsvermogen t.a.v. de coronamaatregelen in ons land kleiner en kleiner wordt. De druk op de regering om te versoepelen wordt groter en groter. Het vertrouwen in de verschillende vaccins is afgenomen door mogelijke bijwerkingen, hoe zeldzaam die ook mogen zijn. De inentingsschema's liggen regelmatig onder vuur. Maar het valt ook op dat de berichtgeving in de media op verschillende manieren wordt verstaan. De kwetsbare mens, die angst heeft voor bijwerkingen hoort vooral dat er bijwerkingen zij; degenen die in de horeca zit of een winkel heeft hoort vooral het nieuwe uitstel van de versoepeling; degenen die last hebben van de avondklok horen vooral dat deze gehandhaafd wordt. Iedereen luistert op zijn/haar manier en pikt uit het nieuws op hetgeen aansluit bij hoe men gesteld is. Dat geldt overigens niet alleen t.a.v. het nieuws tijdens de coronapandemie; het is een algemeen verschijnsel. We horen selectief. Ook de verhalen van Pasen in de H. Schrift laten dat zien. De vrouwen op weg naar het graf om het lichaam van de dode Jezus te balsemen zijn compleet verrast als ze de grote steen, die het graf afsloot weggerold zien en het graf leeg is. Petrus en Johannes gaan op inspectie als de vrouwen hen hebben ingelicht. Ze zien de feiten: het graf is leeg; ze zien dat de lijkwade is opgerold. De verbijstering en onrust nu het kwaad lijkt gezegevierd te hebben krijgt een onverwacht antwoord. Het besef breekt door dat Jezus, hun goede Heer en meester, leeft. Johannes komt tot geloof. Maar, dan hebben we het verhaal van Thomas. Die gelooft niet zomaar. Hij wil bewijzen zien. Is Jezus van vóór Pasen, die geleden heeft en gestorven is. van wie nu verteld wordt dat Hij leeft, wel dezelfde als die van ná Pasen. Het volgende verhaal. De twee leerlingen op weg naar Emmaüs zijn totaal gefrustreerd na het echec van de Goede Vrijdag. Ze hadden hun hoop gesteld op Jezus, Messias (gezalfde van God) maar die hoop is na alles wat er gebeurd is totaal vervlogen. Ook leerlingen luisteren selectief. Dan komt de vraag waar vinden in het geval van Pasen de leerlingen steun voor hun geloof dat Jezus leeft? We moeten niet vergeten, dat de leerlingen van Jezus leefden in een Joodse cultuur die door en door godsdienstig was. Jezus had de traditie op een open, bevrijdende manier ingevuld. Hij gaf mensen ruimte van leven, legde hen geen lasten op die ze niet konden dragen. Hij riep op tot overgave aan God, af te zien van kwaad en te leven in en vanuit liefde en dienstbaarheid. Hij preekte de vergiffenis van de zonden. Drie jaar lang had Jezus hen daarin 'opgevoed'. Hij steunde daarbij op de hen bekende geschriften: de Wet of aanwijzingen van Mozes, van de profeten en van de geschriften van wijsheid en gebed. Daarin stonden allerlei verwijzingen naar iemand, die het volk van God zou gaan leiden naar een leven in gerechtigheid, voorbeeld en uitnodiging voor alle andere volken. De open verklaring van Jezus sprak velen, buiten de machthebbers aan. Zij stuurden aan op de liquidatie van Jezus. Spoedig zou na zijn dood echter blijken, dat ook zogenoemde 'heidenen' ontvankelijk waren voor de bevrijdend Goede Tijding (Evangelie) van Jezus. De in de Griekse cultuur van Tarsus (nu in Turkije) opgegroeide Jood Saulus, die het geloof aannam en Paulus werd zou de grote missionaris van de 'heidenen' worden. Echter het geloof van de leerlingen in Jezus' verrijzenis bléef geloof, een niet te bevatten mysterie, maar het was niet onverantwoord.

Welnu, op het getuigenis van de apostelen steunden de eerste christenen in hun geloof, en wij nog steeds. Ons geloof beantwoordt daarmee aan een diepe menselijke 'behoefte aan leven in gerechtigheid', bestemd voor iedereen. Jezus is daarbij de weg gegaan, die iedere mens moet gaan beantwoordend aan zijn/haar levensroeping, weliswaar in tijdelijkheid maar met eeuwigheidswaarde. Laat ons dat tot troost en bemoediging zijn. AR